

РЕШЕНИЕ

№ 8320

гр. София, 11.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав,
в публично заседание на 19.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **9352** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.172, ал.5 от ЗДвП, във вр. с чл. 145 и сл. от АПК.

Подадена е жалба от П. П. П. срещу заповед 22-0328-000047/12/12/2022 година, издадена от командир на отделение към ОДМВР-П., РУ Р.. С издадената заповед на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, буква б от Закона за движение по пътищата/ЗДвП/ - отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса с отговорността, но за не повече от 18 месеца.

Излагат се следните аргументи за незаконосъобразност на акта: Заповедта не е връчена в разумен срок. Съставена е на 12.12.2022г., а е връчена на 11.07.2024г. СУМПС на жалбоподателя е отнето на 11.07.2024г., когато е изтекъл срокът, указан в нея. Това е оценено като съществено процесуални нарушение. Претендират се разности.

В съдебно заседание представителят на жалбоподателя прави искане жалбата да бъде уважена, поради допуснати процесуални нарушения, идентични с тези посочени в жалбата.

Ответникът е изразил писмено становище. Счита, че жалбата следва да се отхвърли. Актът бил издаден от компетентен орган, при спазване на процесуалните правила. Със забавеното връчване на заповедта не било допуснато съществено нарушение, което да е основание за отмяна на акта. В периода до връчване лицето не търпяло негативните му последици. Забавеното връчване се дължало на действия на жалбоподателя.

Претендира юрисконсултско възнаграждение за юриста на структурата, в която е органът, постановил акта. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не е встъпила в процеса.

Съдът обсъди възраженията на страните и доказателствата по делото и намери за установено следното: Заповедта за налагане на принудителна административна мярка е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение GA833608, издаден от старши полицаи при РУ Р. – П.. В заповедта подробно са описани основанията за издаването ѝ - сочи се, че е издаден АУАН, за това че жалбоподателят е управлявал МПС - БМВ 530Д, с регистрационен номер С., в [населено място], по [улица], срещу склад на „П. ин“, като при проверка е бил спрян и проверен с техническо средство за употреба на наркотични вещества, отчело положителен резултат за амфетамин – нарушение на член 5, ал. 3, т.1, предложение първо от ЗДВП.

Приложен е издаденият акт и в него е описана идентична фактическа обстановка - жалбоподателят е управлявал МПС - БМВ 530Д, с регистрационен номер С., в [населено място], по [улица], срещу склад на „П. ин“, като при проверка е бил спрян и проверен с техническо средство за употреба на наркотични вещества, отчело положителен резултат. Соци се, че на водача е даден медицински талон за изследване на кръвта, който отказал да подпише и че не е носил СУМПС, съответно то не е иззето с акта. Нарушението е квалифицирано по член 5, ал. 3, т. 1 от ЗДВП. Представени са копия на талона за медицинско изследване, в който е отразен отказът на водача да го подпише и протокол от проверката.

По делото е представена резолюция на Началник група ОДМВР – П., която установява, че административнонаказателното производство по преписката е прекратено, тъй като деянието е престъпление.

Представена е и справка от СДВР, от която е видно, че жалбоподателят е санкциониран многократно за нарушения на ЗДВП.

Приложена е заповед № 8121з-1524/02.12.2016 г. на Министъра на вътрешните работи, от която се установява, че са определени да осъществяват контрол по ЗДВП ГД „Национална полиция“; ГД „Гранична полиция“ – в района на аерогарите и областните дирекции на МВР и СДВР, както и Заповед № 313з-362/28.02.2022г. на директора на ОДМВР-П., с която са определени лицата, които да прилагат с мотивирана заповед ПАМ по ЗДВП, като в т.1,1.7 са посочени командирите на отделения при ОДМВР-П..

Заповедта е връчена на 11.07.2024.г. и на нея е отразено, че на същата дата жалбоподателят е предал доброволно СУМПС, отнето на 11.07.2024г.

От представена по делото справка се установява, че с присъда по НОХД 240/2023г. на РС-Радомир за процесното деяние на жалбоподателя е наложено наказание – лишаване от свобода за две години, отложено на основание чл. 6б, ал. 1 от НК за срок от три години, глоба в размер на 500лв. и лишаване от правоуправление за срок от 2 години, считано от датата на отнемане на СУМПС по административен ред. Соци се, че присъдата не е влязла в сила.

Съдът приема и кредитира описаните писмени доказателства по делото, които са непротиворечиви и взаимнодопълващи се.

Въз основа на установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи: Жалбата е допустима за разглеждане по същество, като подадена от активно

легитимирана страна, при наличието на правен интерес от оспорване, пред компетентния съд и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения: При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки, съдът следва да прецени, дали съответният акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали акта съответства на целта на закона, независимо от посочените в жалбата обстоятелства.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите материална и териториална компетентност.

Спазена е законоустановената форма, като е налице посочване на фактическите и правни основания за издаването ѝ. аповедта е мотивирана. Органът е посочил фактическите обстоятелства, които съставляват основание по закон за издаването на заповедта и е цитирал относимата правна уредба. Актът за прилагане на ПАМ съдържа необходимите реквизити, визирани в разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП, вр. с чл. 59, ал. 2 АПК. Изложени са фактическите и правни основания за издаването на ПАМ, както в нея, така и в приложения акт на който тя се позовава. Съгласно Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г., ОСГК на ВС, „мотивите към административния акт или към резолюцията за отказ за издаване на административен акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт най-късно до изпращането на жалбата срещу акта на по-горния административен орган в съобщението до страните по чл. 28, ал. 1 ЗАП, в съпроводителното писмо или в друг документ към изпратената преписка, ако изхождат от същия административен орган, който е издал акта“. Конкретната фактическа обстановка на нарушението е подробно изложена, както в издадената заповед, така и в приложения АУАН, който е част от административната преписка.

Фактът, че е съставен АУАН за управление на МПС след употреба на наркотици се установява от приложения акт, връчен лично на жалбоподателя, както и от процесната заповед. Поради което, той е запознат с всички факти на които се основава издаването на акта и е могъл да упражни правото си на защита. Ето защо съдът намира, че при издаване на ЗПАМ не са допуснати процесуални нарушения, от категорията на съществените, обуславящи отмяната на оспорената заповед на формално основание.

Не е такова основание забавеното връчване на заповедта, доколкото до този момент СУМПС на жалбоподателя не е отнето, т.е. той не е бил лишен неправомерно от възможността да упражнява правата си.

Съгласно нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП принудителната административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ се прилага по отношение на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично

лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца, а при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В случая посочените в нормата материалноправни предпоставки за прилагане на мярката са налице. Налице е фактическият състав, при който органите полицията в условията на обвързана компетентност са длъжни да приложат съответната принудителна административна мярка.

Оспорената заповед е в съответствие и с целта на закона, а именно, този вид ПАМ се прилага за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения до решаване на въпроса с отговорността на жалбоподателя. Не се касае за наложена санкция, а за превантивна мярка, която се налага до решаване на въпроса с отговорността му. Видно от приложената по делото справка, този въпрос не е решен, доколкото постановената присъда във връзка с деянието не е влязла в сила. Ако същата влезе в сила, времето в което жалбоподателят е лишен по административен ред да управлява МПС ще бъде зачетено, което е видно и от диспозитива на постановения съдебен акт, според представената справка. С отнемане на свидетелството за управление на МПС жалбоподателят фактически ще бъде лишен от правото да управлява моторно превозно средство, до решаване на въпроса за отговорността му, но не повече от 18 месеца.

Спазени са материалните и процесуалните изисквания за законосъобразността на ЗПАМ, поради което съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. Не е основание за отмяна на акта забавеното връчване на ЗПАМ. До момента на връчването ѝ и отнемане на СУМПС на жалбоподателя, той не е бил лишен от възможността да упражнява МПС по силата на този акт. Вярно е, че обжалването на заповедта не спира изпълнението ѝ, но след като не е била връчена на лицето и той не е запознат със съдържанието ѝ, както и не му е било отнето до момента СУМПС, той е можел да упражнява правата си. По делото, видно от съдържанието на представения акт, жалбоподателят не е носил СУМПС, което е отразено като нарушение, съответно то не иззето с акта. Според отразеното в обжалваната заповед, то е предадено при връчването ѝ. От което следва, че в срока от издаване на заповедта. До връчването ѝ, тя реално не е била изпълнявана, т.е. жалбоподателят е упражнявал правото си да управлява МПС. От това следва, че със забавеното връчване на заповедта не са настъпили никакви неблагоприятни последици за жалбоподателя и това не нарушава негови права.

При този изход на спора, основателно е искането на структурата, в която се намира органът издал акта за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. По делото е приложено подробно писмено становище от юрисконсулт на РУ Р. при ОДМВР-П.. Възнаграждението следва да се определи в минимален размер, съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, а именно – 100лв.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. П. П., ЕГН [ЕГН], срещу заповед

22-0328-000047/12/12/2022 година издадена от командир на отделение към ОДМВР-П., РУ Р., с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, буква б от Закона за движение по пътищата/ЗДвП/ - отнемане на свидетелството му за управление на МПС до решаване въпроса с отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА П. П. П., ЕГН [ЕГН], да заплати на РУ Р., юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

Съдия: